

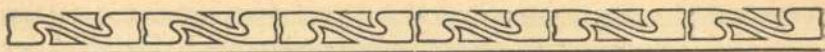
KATTE- BARONESSEN

Et Folke-Drama
fra Herresædet og
Husmandshytten.

Spændende og
fantasifuld
dansk
Kunst-Film.

40 Afdl.

21/7 - 13
9/8 13.

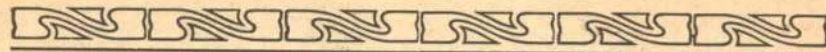
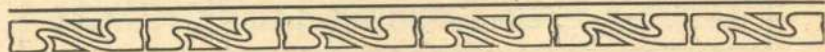

Af Pressens enstemmigt rosende Udtalelser
skal anføres følgende:

„ . . . „**Katte-Baronessen**“ maa absolut
betegnes som en **Verdens-Succes** . . .“

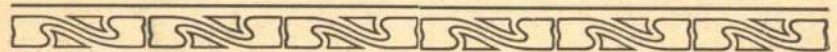
„ . . . Ejendommelig og gribende i Handling
og Spil. **Pragtfuld i Fotografi** . . .“

„ . . . Spillet af fremragende københavnske Skue-
spillere . . .“

PERSONERNE:

- Baronesse Sylvia (Kattebaronessen) . . . Alfi Zangenberg
- Baron Alexius von Steinthal, hendes Mand Holger Madsen
- Lehns greve von Steinthal, Baronens Onkel Oscar Langkilde
- Lehns grevinden Bertha Forchhammer
- Dr. Holmer Anton du Verdier
- Sygeplejersken Anna Juul
- Ole Enøje Holger Madsen

Afdelingerne:

1. Dr. Holmer ved Katte-Baronessens Fest i Udlandet.
2. „Deres Vexel forfalder i Morgen“.
3. „Goldstein maa laane mig endnu 50,000 Kr.“.
4. En ruineret Adelsmand.
5. Chagrin d'Amour.
6. Miau! Miau!
7. Et ubehageligt Telegram.
8. Arven tabt.
9. Lehnsgreven henter sine Slægtninge.
10. Ole Enøje, Eneboer, tidligere Røgter.
11. Den unge Moder.
12. Et uventet Møde mellem Katte-Baronessen og Dr. Holmer.
13. „Denne Arving er vor Ruin“.
14. „Han maa hjælpe mig“.
15. „Jeg vil betro mig til Dem, kære Ven“.
16. „God Nat!“
17. Et Offer paa Lidenskabens Alter.
18. „En god Engel vaagede over Barnet og bevarede mig for at begaa en Misgerning“.
19. Barnedaab hos Lehnsgreven.
20. Lehnsgrevens Fest for Godsets Gamle.

21. Katte-Baronessen spotter Ole Enøje.
22. Oles eneste Ven er syg.
23. Den bedøvende Konfekt.
24. Sovemidlet virker.
25. Barnet stjålet.
26. Sognefogden tilkaldes.
27. En Pagt for Livet.
28. Oles Samvittighed vaagner.
29. „Skaf Barnet til Veje, eller jeg afslører Alt“.
30. Den døde Hund.
31. „Hjælp mig nu, Du Kryster!“
32. „Lad os redde, hvad der reddes kan, og flygt“.
33. Katte-Baronessens sidste Bedrift.
34. Forpagterboligens Brand.
35. Baronessen indebrænder.
36. Kattene paa Sporet.
37. Brandforhøret.
38. „Jeg elskede min Hustru, men havde ikke Del i hendes Vildfarelser“.
39. „Rejs, og jeg betaler din Gæld“.
40. „Tilgiv mig, Fru Grevinde, men min Hund var død, og jeg var saa ene“.

Katte-Baronessen.

I. Akt.

Wi befinder os i Baron von Steinthals overdaadigt udstyrede Hjem, hvis Midtpunkt, den indtagende, besnærende Baronesse sidder og leger med sine Yndlingsdyr, et Par prægtige Angorakatte. — Ikke for intet

Baronessens bedste Venner.

sværmer hun for Katte: man faar straks ved Synet af hende Følelsen af, at Kattelist er et udpræget Karaktertræk hos hende. Det kommer for hende aabenbart ikke an paa Midlerne, naar kun Maalet naas!

I dette Hjem færdes hun med sin Mand, Baronen, der

lever højt paa den Arv, han engang venter at faa efter sin Onkel, Lehns greven, samtidig med at hun er omsværmet af Venner, der lokkes af hendes Skønhed og hendes muntre Fester.

Blandt disse Bejlere til hendes Gunst er den unge smukke Dr. Holmer.

Baronessen indtager en alt andet end afvisende Holdning overfor ham, uden at dog nogen dybere Følelse synes at ligge bagved, — hun deler, til Doktorens Sorg og Harme, rask væk

Katte-Karnevallet.

ud af de Blomster, som han ved hendes Bal, Kattedallet, har overrakt hende.

Ved dette Bal oplever vi Katastrofens Begyndelse. Baronnen faar midt under Festen et Brev overrakt. Det meddeler, at en stor Veksel forfalder næste Dag. Na, det har vel ingen Nød. Han har en Trøster og Hjælper, den rige Bankier Goldstein, som før har forstrakt ham med Penge — i Forventning om den kommende Arv. Denne Gang slaar det imidlertid fejl. Goldstein vil ikke laane ham mere, men meddeler ham i Stedet, at han, da Lehns greven har giftet sig, ikke

kan forstrække ham yderligere, og skulde der komme Arvinger i dette Ægteskab, gør han Fordring paa øjeblikkelig Dækning af de allerede laante Summer.

Næste Dag kommer der et Telegram fra Onklen, Lehns greven, med den skæbnesvangre Meddelelse, at hans Hustru har skænket ham en Søn, samt med Indbydelse til straks at aflægge de lykkelige Forældre et Besøg. Baronnen og hans Frue betænker sig ikke længe, men rejser straks. Ved Mode-

En vigtig Efterretning.

rens Seng bevidner de deres store Glæde; men det er kun med Munden. I Hjertet harmes Baronessen paa det uskyldige Barn, der er blevet Aarsagen til hendes skuffede Forhaabninger, og hun lover sig selv at skaffe det af Vejen.

Uventet møder hun her som Læge sin gode Ven Dr. Holmer, og straks slaar den Tanke ned i hende: Han maa hjælpe mig.

Ved Løfter om Kærlighed lokker hun ham til at love at ville give Sygeplejersken et stærkt Sovemiddel.

Det koster ham megen Kamp; men hans Samvittigheds-

Røst besejres, og han lister sig nu om Natten, da Moderen og Sygeplejersken sover, ind i Soveværelset for at iværksætte Udaaden. Dog, en god Engel vaager over Barnet, og i det afgørende Øjeblik viger han tilbage.

2. Akt.

Tre Maaneder senere ser vi atter Baron Steinthal med Gemalinde som Gæster paa Lehnsgrevens Slot. De har overværet Barnedaaben.

Lykønskings-Visitten.

Der er Fest i den Anledning, ikke alene paa Slottet, men ogsaa udenfor. Her beværtet Egnens Gamle og morer sig bagefter ved at se paa Ungdommens Dans. Ogsaa Grevefamilien viser sig herude for at tage Del i de Gamles Fest.

Baronessen faar her Øje paa en underlig gammel Mand, Ole Enøje, der ikke ret kan tage Del i Lystigheden.

Hun faar Lyst til at holde den Gamle for Nar, byder ham op til Dans og trækker ham modstræbende med for bag-

efter at gøre sig lystig over ham, saa han harmdirrende gaar sin Vej, hjem til sin eneste Ven, sin Hund.

Mens Baronens opholder sig her, faar de imidlertid den ubehagelige Meddelelse fra Goldstein, at han nu maa have sine Penge udbetalt; nu er der jo ingen Arv at vente paa. Baronens maa nødtvungen henvende sig til sin Onkel om Hjælp, men denne giver ham et bestemt Afslag.

Baronessen beslutter nu at arbejde paa egen Haand; hun udtænker straks en Plan. Som tilfældig møder hun Barne-

Fristerinden.

pigen, der er ude at køre med den Lille, og i overstrømmende Venlighed byder hun den intetanende Pige et Stykke Konfekt, der imidlertid snart fremkalder den tilsigtede Virkning: Pigen maa sætte sig paa en Bænk og falder i en dødlignende Søvn. Dette Øjeblik har Baronessen afventet. Hun iler hen og stjæler Barnet for at bære det ud i Klitterne og dér overlade det til dets Skæbne.

Tilfældet vil, at Ole Enøjes Hund er blevet syg og er død. Han er netop paa Vej for at begrave Hunden i Klitterne,

da han ser Baronessen. Skjult er han Vidne til hendes Færd, og saasnart hun er borte, tager han Barnet og lægger sin døde Hund i Stedet. Barnet tager han med sig hjem; det er som en Erstatning, han har faaet for sin døde Ven.

Da Barnepigen endelig er vaagnet op, opdager hun straks, at Barnet er borte, og iler til Slottet for at bringe den sørgelige Meddelelse. I vild Forvirring styrter alle, ogsaa Baro-

Lægens Nattevandring.

nessen, ud for at lede efter Barnet. Dog, al Søgen er forgæves, og Barnets Moder maa halvt afmægtig ledes hjem. Der sendes straks Bud efter Dr. Holmer og efter Sognefogden. Lægen fatter øjeblikkelig Mistanke og lover at skaffe Klarhed i Sagen. Det gode i ham har sejret, og med den Kvinde, der een Gang for stod ved hans Side, da han var ude paa de onde Veje, Sygeplejersken, der nu er Grevindens Selskabsdame, slutter han i denne Stund en Pagt for Livet

3. Akt.

Sognefogden har imidlertid sat sig i Bevægelse og rundt om ladet Plakater opslaa, hvor der udloves en stor Belønning til den, der bringer Grevens Barn tilbage. Ogsaa Ole Enøje faar dette at se, men han kan ikke overvinde sig selv til at tilbagegive det lille Væsen, der er blevet hans Trøst i Ensomheden, og som han viser en rørende Omhu. Men da han en Dag hører Skud i Nærheden af sin Hytte og gaar ud for at

Et Opgør.

se, hvad der er paa Færde, ser han Greven sidde hensunken i Graad; — da vaagner Oles Samvittighed.

Ogsaa Doktoren har taget fat. Han gaar til Baronessen og erklærer, at hvis hun ikke skaffer Barnet til Veje, vil han afsløre det hele. Der er da ingen Udvej. Hun maa ud for at hente Barnet. Men hvad finder hun? En død Hund, men intet Barn. Hun vender om og lister sig op paa sit Værelse for ikke at møde Doktoren. Hun og Baronen maa rejse.

Men endnu vil hun forsøge et Kup. Hun besøger Godsforvalteren, faar ham ved List til at gaa for at hente et Glas

Vand, og øjeblikkelig benytter hun hans Fraværelse til at søge et vigtigt Dokument i hans Pengeskab. Uheldet vil, at hun kommer til at vælte en Lampe, der opstaar Ild, og Kattebaronessen omkommer i Flammerne. Godsforvalterens Bolig brænder ned til Grunden, og under Ruinerne finder Baronens sin Hustrus forkullede Lig, ledet paa Sporet af hendes egne Katte.

Under Brandforhøret hos Sognefogden bevidner Baronens sin Uskyld. Han elskede vel sin Hustru, men havde ingen

Gamle Ole Enøje.

Del i hendes Udaad. Greven tilbyder at betale hans Gæld; men han maa bort.

* * *

Endelig har Samvittighedens Røst sejret hos Ole Enøje. Ved Slutningen af Forhøret kommer han med Barnet og overgiver det til dets Forældre, der er ude af sig selv af Glæde og straks skænker den Gamle deres Tilgivelse, da han forklarer, hvorfor han havde beholdt Barnet: „Min Hund var død, og jeg var saa ene“.

